

Waterstofbom of de explosie van tijd (*fragment*)

Door: Coen Cornelis

Personages:

Nu – het heden gespeeld door een man

Straks – de toekomst gespeeld door een vrouw

DERDE AKTE

NU

(nu schrikt wakker)

STRAKS

en word wakker uit dit alles
sta op, word wakker uit dit alles
zie slechts gedroomd
maar toch en onredelijk

SAMEN

een angst in je lichaam blijft overeind
een rilling over ruggengraat

NU

en er is weer eens een dag als open wond
en er is zoveel tijd, nooit eens is er daar het ontbreken van
en altijd moet er gevuld worden

STRAKS

en je zorgen maken dat ik verkeerd uit zal vallen
toch een heks zal zijn

NU

het rotten van vlees en het stollen van bloed in aderen
en ook
en ook de droom
de wensdroom en het verlangen naar die gouden luchten

STRAKS

dat ik je zal vangen in het zachtste van armen
en dat daar inderdaad het kijken is in diepten van ogen

NU

dat er zo volledig het geven is

STRAKS

en dat je alleen nog vredig bent
en je mij zo totaal kunt accepteren
mij zo stevig vasthoudt

NU

dat ik echt niet meer bang van je ben

STRAKS

er een zonsondergang in vooruitzichten ligt

NU

en een schuchterheid, eerlijk met rode kleden als schaamte

STRAKS

voor alle angst die was, maar het geeft niet meer, want het is nu goed, dat wil je toch

NU

dat wil ik

STRAKS

trillend, gillend willen, huiverig en wachtend op warmte

NU

tot ook het willen in mij tot stilstand komt

STRAKS

dat je mij ziet zonder denken, mij ziet als hoe het nu eenmaal is

NU

maar toch ook het verlangen, toch weer het verlangen

STRAKS

dat ik rijk zal zijn? Dat ik rustig kabbelende beek van geruststellende vrouwenhand ben?

NU

dat je dat bent en gulheid en kabbelend breed uitgestroomd

STRAKS

maar hoe?

NU

als er straks weer golven opkomen, de wind steekt op, ik voel het al

STRAKS

laat er toch geen zout op mij wonen, woel mij toch niet in het baren, woest en waterkolk mij niet

NU

ik waterkolk je niet

STRAKS

jawel, je schuimt me en spat me wakker

NU

ik wieg je niet tot klotsen

STRAKS

jawel, je bries me tot golven en schuim

NU

ik ben bang

STRAKS

dat ik je weer overstroom, omdat je mij weer tot bulderen maakt

NU

ik maak je niet tot razen van stormen

STRAKS

jawel, je klettert me op stenen en stroomversnelt me

NU

stort en stroom en slagregen ik je echt op stenen?

STRAKS

Ja, je watervalt me tot diepten, omarm mij dan als dammen en stuw mij, stuw mij samen

NU

ik stuw je samen

STRAKS

maak mij dan weer glad als baby's
en laten we zijn eentonig als het simpel deuntje van de kinderen
laten we zijn los van de bedwelming van deze wereld

NU

laten we ons uit de verwildering van haar stormen los maken

STRAKS

laten we zijn langzaam als het brede wiegen van de bomen in de hoge zomerwind

NU

laten we zijn leeg en breed en langzaam

STRAKS

laten we zijn langzaam als het zwellen van de jonge knoppen in de zon

NU

als de lach van de moeder over het slapend kind

SAMEN

stil als het stille klimmen van het licht met de morgen

STRAKS

de stilte is wijder dan de wilde vlakten

SAMEN

wild zijn de verrukkingen van het zwijgen

NU

laten we zijn stil als het suizen van de geheimen in ons bloed

SAMEN

laten we overstromen, laten we een stroombed zijn

STRAKS

en vernietig mij, dat ik niet langer hinder

NU

en maak mij langzaam

STRAKS

dat ik het zuivere stromen leer

NU

rijk zijn de verrukkingen van het brede water
waarin ik niet langer naar golven zoek

STRAKS

je weet

NU

dat ik niets weet

STRAKS

of in ieder geval niet veel

NU

zelfs niet of alles wel blijft

STRAKS

zelfs niet of het verleden goed zal zijn in de toekomst

NU

er kan van alles komen, verschrikking, overstroming, het terugkeren van mist, onzekerheid

STRAKS

maar op je rug groeit een anker

NU

desondanks, op mijn rug groei ik een anker

STRAKS

en voor dat alles verdwijnt, voor ik weer tot waterval uiteen spat

NU

gooi ik mezelf in jou vast, zodat ik weet

STRAKS

ik zal er altijd zijn, ik zal je voor eeuwig wiegen op de golven van mijn armen

EINDE

...

Uit: *Waterstofbom of de explosie van tijd*, een kort poëtisch toneelstuk, waarin het heden en de toekomst, geïncarneerd in een man en een vrouw zich tot elkaar verhouden. Geschreven voor Ilmer Rosendaal. Opgevoerd in de oever van de Waal in de lente van 2016 door Imke Smit en Simon Heijmans.